

Sygn. akt V CSK 352/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa A. W.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. T. w Ś.

o uchylenie uchwały,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 24 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz pozwanej 120 (sto dwadzieścia)
złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A.W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lipca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Skarżąca podniosła, że w niniejszej sprawie doszło do nieważności postępowania z uwagi na nieprawidłową reprezentację pozwanej (art. 379 pkt 2 k.p.c.) oraz pozbawienie pozwanej możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Należy zauważyć, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji (por. m. in.: wyrok SN z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt II UK 58/12, niepubl., wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt III CSK 274/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 23, Biuletyn SN 2012, nr 7, s. 14, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 259/11, niepubl.), natomiast pozwana była prawidłowo reprezentowana już na

etapie postępowania pierwszoinstancyjnego - pozwana usunęła brak nienależytego umocowania przedkładając prawidłowo sporządzone pełnomocnictwo (k. 71 w zw. z k. 25; w odniesieniu do nieważności podnoszonej przez skarżącą zob. m. in. uchwałę 7 sędziów SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt III CZP 118/08, OSNC 2009, nr 6, poz. 76, Biuletyn SN 2009, nr 1, s. 10, a także postanowienie SN z dnia 10 lutego 2010 r., sygn. akt II PZ 33/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 9 lipca 2009 r., sygn. akt III CZP 19/09, OSNC Zbiór Dodatkowy B/2010, poz. 48).

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniosła do wyżej omówionej nieważności postępowania oraz do naruszenia procesowych norm prawnych w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności sprekludowanego - zdaniem skarżącej - materiału dowodowego. Jednakże nie przedstawiła takich argumentów, które wskazywałyby na jakiegokolwiek rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji, a jedynie polemikę z tymi ustaleniami faktycznymi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.